

Penktadienio rytas (gegužės 13d.). Oras toks, kad geriau pasilikčiau namuose. Bet kolegos įkalbinėja neišsidirbinėt ir važiuot, pagal visas tradicijas – iš vakaro.

Pirmos valandos darbe buvo praleistos produktyviai, planuojant pašarų sudėtį, galutinai apsprendžiant žvejybinę taktiką, nors beveik garantavau, kad išvažiavus iš vakaro planai žlugs, sveikata smarkiai pablogės, to pasėkoje suprastės ir kliovas. Ai, koks skirtumas, nuo seno varžybos „KTU Žvejys“ buvo pramoginis renginys ir net į galvą neėmiau, kas bus tas bus. Pagaliau darbe pietūs ir aš jau stoviu „Romadoj“ ir kraunu pašarus į kibirą. Nu va - pašarų turiu, masalų irgi. Aš beveik pasiruošęs, bet kažko trūksta... O trūksta nuotaikos. Oras visai nesitaiso, pradedu abejoti, ar verta, ar aš toks idiotas? Ar žvejyba svarbiau už sveikatą ir panašiai? Ir kas man pakėlė nuotaiką? Ogi žinutė su paprastu jos turiniu: „Dabar Klaipėdoj saulė šviečia“. (Aš gyvenu)JKaune

Man to užteko, jei jau saule ten gali šviesti, tai ko ji negalės šviesti ir man?? Darbe darėsi tvanku ir sunku kvėpuoti, aš norėjau ištrūkti, išsivaduoti nuo slegiančio miesto, kontoros ir beprasmės rutinos. Darbo pabaiga, minu kiek leidžia, kiek noriu. Pasiimu iš pažįstamo pinkų, „kuolą“ aukšlėm gaudyt ir su vėjeliu namo – ruoštis. Kol kas visos mintys tik apie žvejybą. Namie stebėtinu greičiu suverčiu visus daiktus prie durų, bandau valgyt – nelenda, noriu kuo greičiau važiuoti. Kas įdomiausia, oras gerėja, jau nelyja. Nuotaika taisosi, jaučiu - bus gerai. Galų gale po begalybės laiko privažiuoja kolegos. Susikraunu ir pirmyn i Birštoną. Vos tik įlipus i transporto priemonę atsipalaiduoju, atsigauanu, išsileidžiu ant sėdynės, ranka nevalingai ištiesta paliečia kažką šalto ir slidaus. Nevalingai paima, atidaro ir mostu ranka – burna įpila skysčio i burną. Kaifas neišpasakojamas: važiuoju žvejoj, vairuoti nereikia ir nereikės, susitiksiu su senais kolegom (draugais), atsijungsiu visam savaitgaliui. Va ką reiškia Žvejyba. Pasiskambinam tiems, kurie jau vietoje, klausiam kaip oras? Atsakymas teigiamas, nuotaika kyla, gal nuo skysčio vis įpilamo i organizmą, gal nuo ramybės mašinoj, grojant „freestyler“ ir mums gerokai triukšmaujant? Gal? Pagaliau Birštonas paskutinis posūkis į kairę ir mes vietoj. Atsiveria toks vaizdas: kairėje daug palapinių, vidury tipo estrada, garsiai kažkas rėkia i mikrofoną, fone skamba muzika, aplink laksto žmonės. Man organizuojant 2 metus iš eilės to nebūdavo, bent jau penktadienį. Išlipam iš transporto priemonės iš karto prisistato keli jaunuoliai su tara rankose ir primygtinai reikalauja būt jo draugu, ta prasme jei tu mane gerbi – išgerk. Neatsargiai atsisakau, prašau duot minutę pakvėpuot grynu oru. Jie to nesupranta ir pasišalina ieškot kitų draugų. Suprantu savo klaidą, daugiau taip nesuklysiu. Ir nesuklydau.....

Šeštadienio rytas. Kažkas vėl garsiai rėkia į mikrofoną. Atmerkiu vieną akį, po minutės ir kitą. Bijau. Vos vos pakeliu galvą, apsižvalgau, faktas Nr.1 - aš palapinėj, faktas Nr.2 - atrodo savo, nes aplinkui mėtosi mano daiktai, kolega miegantis prieangyje irgi savas. Jo, aš namie. Nusiraminiu. Pasižiūriu į telefoną, nes laikrodį kažkur padėjau tik man žinomoje vietoje ir aišku tą vietą žinojau vakar. 6.15 - dar anksti, man keltis tik 6.30, vėl atsipalaiduoju bandau snausti. Balsas įkyriai prašo keltis ir daryt mankštą. Ką jis bando apgaut, kas darys tą mankštą, nebent jis pats. Tas balsas man darosi nepakeliamas, pradedu pykti. Neišlaikau, atsikeliu, užsidedu tvarkingai išmėtytus batus ir apsigalvoju - nemušiu jo. Juk žmogus tik dirba savo darbą, ir jis, ko gero, nežino, kad aš ir visi aplinkui vakar įnirtingai aptarinėjom žvejybinės taktikas, aišku ir Lietuvos politines peripetijas ir niekada neapsieinama be Pasaulinių globalinių problemų, snukių daužymo ir panašių įvykių. Taigi pamąščiau ir atleidau. Įnirtingai pradėjau ieškot „mineral vaser“. Jomajo Birštonas sanatorijų ir požeminių mineralinių vandenų kraštas, figaro nors nagais krapštyk žemę ir ieškok tų požeminių šaltinių. Teko pasitenkinti rastu mašinoje šaltu ir slidžiu. Atsigauanu, bet kuo toliau tuo labiau skauda galvą. Kažin nuo ko?? Darau išvadą: vakar

vakare valgiau krevečių salotų bare, tai ko gero apsinuodijau. Nekreipiu dėmesio, įkalu citramono ir pirmyn į žvejybos vietą. Iki žvejybos vietos apie 500m. Ateinu vos gyvas. Bet laimingas, oras geras. Viskas kas gerai yra tik oras. Viskas kitas žemiau negu vidurkis, turiu omeny visus organizmo fiziologinius procesus ir pan. Laukiam pradžios - tipo burtų traukimo. Šiomet renginį organizavo dvi KTU fakultetinės atstovybės „MESA“ & „VFSA“. Gal dėl per didelio bendravimo iš vakaro ar šiaip nuo per didelės įspūdžių dozės organizatoriai šiek tiek vėlavo šiek tiek trūko žūklės varžybų patirties, bet visumoje viskas buvo gerai. Išsiskirstėm po sektorius, gavau 9, buvo 10 komandų. Atsisėdau pradėjau ruošti pašarai „i vsio takoje“. Pirmas įspūdis nekoks: vanduo aukštas, srovė didelė. Šiek tiek pavėlavau su startu, turbūt įtakėjo vakariniai pokalbiai. Pamačiau, kad štilis - niekas nieko. Drastiškai keičiu taktiką, iškart imu aukšlinę meškerę, šeriuosi netoli, bandau pagaut aukšlį. Šūdinu galu į viršų mano taktiką. Vėl griebiu 6m bolonkę ir bandau tolėliau. Tas pats. NIEKO. Ateina kolega, klausiu, kaip sekasi?

- Niekas nieko.

Nustebau. Skambinu komandos partneriui, kuris gauda spinningu. Sakau, tu vienintelė viltis, daryk ką nors. Sako, padarys. Aš žinau, kad jis irgi gerokai bendravo iš vakaro, o jam dar ir vaikščioti reikia – užjaučiu. Aš jau sėdžiu ramiai ilsiuosi rūkau. Šaltas ir slidus leidžia atsigauti ir pilkosios laštelės ima dirbt. Eureka! Sugalvoju. Reikia nusisamdyti legionierių, kad normaliai galėčiau bendrauti su šalia esančio sektoriaus kolega, kuris priėmęs drastiškesnę nei mano strategiją ir atsipūtęs bendrauja. Suradau legionierių... ole ole! Vienu metu turėjau net du. Sėdim bendraujam su kolega, visa laimė jis turėjo ir pastangų, ir priemonių bendravimui. Ir taip mums bebendraujant suskambo velnio varpas, pakeitęs mano nusiraminsią būseną. Girdžiu žodžius :

- Nu tu šaunuolė ir t.t.t.t.t., - pasakė Mikė.

Netikiu negali būt, kodėl taip man nesiseka. Vos vos nepuoliau į ašaras. Tegul laimi bet kas, bet ne jis, kodėl man taip??? Drebančiu balsu klausiu: pagavo??? Atsakymas teigiamas ir kaip peiliu į širdį. JOOO turi ešeriuką. Aš žinau su plūdine pagaut beviltiška, nes žinau - aš ne Jablonskis ir tuo labiau ne Kremkusas. Skambinu kolegai: mirk, bet pagauk. Nors širdim jaučiu, kad kažkur ilsisi ir bendrauja. Pradedu beviltiškai gaudyti: nu gal kas nors, nu gal. Nieko. Iš visų plūdininkų likom 3. Aš, sektoriaus kaimynas ir Mikė. Jaučiu bijojo išeit, kad nepraleistų to momento kai būčiau ką nors pagavęs. Liko tik bendrauti ir laukt varžybų pabaigos. Vėl tas velnio varpas ir vėl:

- Tu šaunuolė ir t.t.t.t.t., - vėl Mikė

Nu ir vėl kažką turi. Klausiu. Atsakymas teigiamas. Sako starkiuką. Va dabar aš pašokau ir rėkiu: negalima, nelegalu, paleiskit, laisvę starkiui!!! Vienu žodžiu - pasvėrė ir paleido, rezultata užskaitė. Tas parazitas kartu su kitu parazitu ešeriuku svėrė apie 400 gr. Ir galų gale šauksmas: viskas, kapiet, baigiam. Stoviu galvoju, kodėl taip atsitiko, kodėl? Spjaunu į viską ir nešiosi daiktus. Vienas iš legionierių pasisiūlo nuvežti iki stovyklavietės, nesiginčiju. Išsitiesiu ant žolytės – gera. Pasiimu šalto ir slidaus. Dingsta visos blogos mintys apie varžybas. Medituoju.

Prasideda varžybų apdovanojimai ir ką... problemos. Tik vienas dalyvis (Mikės panelė) pagavo. 1 vieta nuspręsta. Galų gale Mikė laimi 1 vietą „KTU Žvejys 2005“ varžybose. O ką daryt su 2 ir 3 vietomis???? Savanaudiškų paskatų vejamas sakau: traukiam burtus. Ir traukėm - ištraukiau 3 vietą. Pasirodo ir aš moku gaudyti. Gavom prizus mes laimingi, kitiems nelabai rūpi, nes jie jau senokai bendrauja ir apie varžybas jau pamiršę. Atsipalaiduojam, ilsimės, retai kada be šalto ir slidaus. Bandom suorganizuoti futbolą. Baigiam futbolą. Vienas padaręs spurtą vos negauna širdies smūgio, kitas mieliau gulasi šalia kamuolio, negu jį spiria, kiti irgi nerodo didelės iniciatyvos. Taigi nusprendžiam geriau pabendrauti. Bet organizatoriai neleidžia, liepia bėgti i

Parašė Kęstas

Ketvirtadienis, 06 Kovas 2008 20:01 -

Birštoną atlikinėt visokias užduotis. Aš pakampiais bandau pasislėpti, bet neišeina, pagauna ir sako, kad aš pas juos komandoj. Bet aš nebūčiau aš, kadangi buvau paimtas į komandą, kurioje nebuvo mano bendravimo kolegų, tai jiems buvo nulemta pralošt. Kadangi nepajudėjau iš starto tai buvau 1 prisistatęs ir į finišą. Tiesą pasakius nežinau kas laimėjo. Ko gero buvau užsibendravęs. Vakaras, atrodo šeštadienio, jo šeštadienio, nes kolegos liepė lipt į mašiną ir pasakė, kad važiuojam kažio žiūrėt. Reikėjo pasipuošt juk i miestą važiuojam. Suradau mašinoj ryškiai salotinę liemenę, kiek vėliau paaiškėjo buvo kelininko darbo apranga. Radom televizorių užsisakėm šalto ir slidaus, prasidėjo krepšinis. Šiek tiek užsimerkiau, atsibudau, mes jau pralaiminėjom 10 taškų. Baigėsi 1 kėlinys. Rungtynes laimėjo Žalgiris, aš labai džiaugiausi. Važiuodami namo sveikinom visus birštoniečius su gražia pergale, jaunos merginos šiaip buvo sveikinamos, bet gal dėlto, kad buvom puošniai apsirengę arba perdaug prisibendravę jos kažkodėl į mūsų sveikinimus mažai kreipdavo dėmesio. Važiuojam į stovyklą. Bendravau šį vakarą ne taip aktyviai, todėl anksti nuėjau pailsėti.

Sekmadienis. Bendravimo kolega labai nusiminęs ir sušalęs, sako, vakare rado apleistą viešbutį, užsilipę ant stogo bendravo ir netyčia užmigo. Kiti jo bendravimo kolegos jį ten ir paliko. Prabudo be galo keistoje aplinkoje, 5 aukšte ant stogo ir gerokai sušalęs. Šis įvykis tapo sekmadienio ryto pagrindine bendravimo tema. Kažkaip pajutau namų ilgesį. Pradėjom tvarkytis. Šaltas ir slidus jau ėjo į pabaigą. Be bendravimo kažkaip jautėsi bendras kūno nusilpimas, pradėjo jaustis futbolo ir kitų judrių manevrų pasekmės. Noriu namo. Jau transporto priemonėj ir važiuojam namo, kažkaip viskas labai juokinga. Sustojam Prienuose užsisakom to pačio. Pavalgom. Vėl nuotaika kyla. Paskutinis taškas prieš namus, kolegos būstas. Užeinam. Šalto ir slidaus jau buvom sustoję nusipirkt prekybos centre IKI. Ir čia gimė juokas. Laida LNK „NUO IKI“ iššifruojama taip „Nuo mano chatos iki IKI“. Juokėmės ilgai dar, pabendravom ir galų gale namie. Labas ir viso gero. Jau gerai, jau namie.

Saciokas

2005 05 16